

Nr 18

Utlåtande i anledning av väckt motion om åtgärder i syfte att skydda barn och ungdom mot osunda, förråande och moralupplösande skrifter.

I en inom andra kammaren väckt, till allmänna beredningsutskottet hänvisad motion II: 441 av herr *Gustafsson* i Borås *m. fl.* hemställes, att riksdagen måtte besluta om en utredning angående åtgärder i syfte att skydda barn och ungdomar mot osunda, förråande och moralupplösande skrifter.

I motionen lämnas en ganska utförlig historik över behandlingen i riksdagen under 1950-talet av frågor om åtgärder mot mindervärdig litteratur.

Med stöd av historiken framhålles i motionen att man blivit alltmer övertygad om att åtgärder mot den undermåliga litteraturen måste vidtagas. Nu översvämmas den svenska marknaden av dåliga seriemagasin, pornografiska tidskrifter, billiga »deckare» och pocket books, som ungdomen läser i stor omfattning. Enbart från Svenska pressbyråns kiosker har under år 1959 försålts 4,4 milj. exemplar av de pornografiska tidskrifterna. Av dåliga »kriminaljournaler» och mer eller mindre dåliga seriemagasin såldes samma år över 30 milj. exemplar. Positiva åtgärder av olika slag för motarbetande av spridning av dessa tryckalster har försökts men utan tillfredsställande resultat.

Bland dylika positiva åtgärder nämner motionärerna stödet åt Seriekommittén, höjda anslag till skolbiblioteken, författarstipendier till författare av barn- och ungdomsböcker o. d. En viss självsanering har skett genom Pressens rådgivande nämnd och Svenska pressbyrån, men nämndens möjligheter är begränsade och dess åtgärder kan endast påverka Pressbyråns försäljningsställen.

Det har ofta hänvisats till de möjligheter till ingripande mot den dåliga litteraturen, som den nya brottsbalken skulle komma att ge. Motionärerna befarar emellertid att dessa möjligheter kommer att bli otillräckliga. I motionen understrykes att tryckfriheten bör bevaras då den hör till de demokratiska primärvärdena, men tryckfriheten kan icke hotas om vi söker skydda våra barn från rå förförelse genom mindervärdiga tryckalster. Man kan icke gärna använda tryckfriheten som försvar för snuskliteratur. Man kan vidare fråga sig, säger motionärerna, om icke den stigande brottsligheten i icke ringa grad har sin grund i den förråande litteratur, som de vuxna ger ungdomen tillgång till.

Efter att ha nämnt ett antal olika förslag till åtgärder mot minder-
värdiga och skadliga tryckalster, vilka framkommit vid diskussionerna i
riksdag och press, slutar motionärerna med att påyrka utredning om vilka
åtgärder som bör kunna vidtagas för att motverka spridningen av porno-
grafiska tidskrifter, kriminaljournaler, detektivmagasin, en del s. k. poc-
ket books och mindervärdiga seriemagasin.

Beträffande motiveringen i övrigt får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet har inhämtat yttrande över motionen från Svenska pressbyrån
och Seriekommittén.

Pressbyrån framhåller att ett par uppgifter i motionen är oriktiga. Den
uppgivna försäljningen av 4,4 milj. exemplar hänför sig icke endast till
byråns egna ca 1 100 kiosker utan även till byråns omkring 17 000 återför-
säljare i riket. Sedan ungefär ett år ingår emellertid tre av de pornogra-
fiska tidskrifterna, representerande ca en tredjedel av den angivna för-
säljningen, icke i pressbyråns försäljning, enär de sagt upp sina distribu-
tionskontrakt med byrån. Byrån saknar möjlighet att vidtaga åtgärder
mot de tre tidskrifter, som upphört med distribution genom byrån. I sam-
manhanget påpekas att det finns en rik flora utländska tidskrifter, som
distribueras av andra än pressbyrån.

Pressbyrån säger sig hysa sympati för åtgärder, som kan begränsa sprid-
ningen av skadlig litteratur, men dess möjligheter att själv vidtaga åtgärder är starkt beskurna. Byrån är enligt avtal skyldig distribuera alla så-
dana svenska tidningar och tidskrifter, som finns upptagna i postverkets
inhemska tidningstaxa. Undantag gäller endast de fall då pressalster kan
anses såra tukt, sedlighet och allmän anständighet. Detta har medfört, att
byrån i vissa fall, på rekommendation av Pressens rådgivande nämnd, dels
nekat distribuera vissa enstaka nummer och dels avböjt att teckna kon-
trakt om distribution av nya tidskrifter. Några ekonomiska synpunkter
har därvid aldrig fått vara vägledande.

Efter att ha omnämnt de åtgärder som från *Pressbyråns* sida vidtagits
för att hindra spridande av dålig litteratur slutar byrån med att tillstyrka
en allsidig utredning.

Seriekommittén anför beträffande möjligheterna att vidtaga positiva åtgärder följande:

Seriekommittén vill särskilt understryka värdet av positiva åtgärder
av olika slag och framhålla skolans möjligheter till mera aktiv medverkan
i kampen för god läsning och i propagandan mot dålig litteratur. I de meto-
diska anvisningar som skolöverstyrelsen redigerar kan kraftigare under-
strykas lärarnas skyldigheter härvidlag och lämpliga åtgärder föreslås.
Skolan bör söka engagera föräldrarna i arbetet för god barnläsning. Till
detta hör att frågorna i samband med barnens fritidsläsning bör tas upp
på föräldramöten. De hjälpmedel i propagandan för goda barnböcker som
tillkommit på *Seriekommitténs* initiativ, broschyren *Böckernas Lustgård*,
ljudbildbanden Barn och böcker samt *Kamrat* med böcker och filmbandet
Barn och serier kan därvid komma till användning. Lämpligt kan vara

att visa prov på de sämsta tryckalstren, målsmännen har ofta ringa hum om vad det är barnen läser. Understrykas bör att läsning av goda barnböcker även blir av betydelse för barnets formella färdigheter. På högsta-diet kan den av Fröroth utgivna antologin Författare och förfuskare användas då det gäller att få eleverna att uppfatta skillnaden mellan god och dålig litteratur. Skolöverstyrelsen kunde även genom en kort populär skrift, som genom eleverna distribuerades till hemmen, ge föräldrarna synpunkter på barnens fritidsläsning.

Av särskild betydelse torde vara att skolöverstyrelsens verksamhet av detta slag även kommer att gälla daghem och liknande institutioner. Små, icke läskunniga barn är synnerligen mottagliga för påverkan av seriebilder.

Samarbete i hithörande frågor bör även etableras med Målsmännens riksförbund och med folkbildningsrörelserna. De senare, som är representerade i Seriekommittén, bör stimuleras till ytterligare verksamhet med föredrag, diskussioner och studiecirklar om barnens läsning.

Förslaget om att med penningmedel understödja barntidningar av god kvalitet anser Seriekommittén mycket värdefullt. Tidningar av detta slag har alltid haft svårt att hävda sig i konkurrensen med seriemagasin och liknande. Detta hänger inte enbart samman med barns primitiva förkärlek för sensationellt raffel utan beror i första hand på att i Sverige tryckta publikationer för barn ej kan konkurrera med seriemagasin som har en internationell produktionslinje, som gör dem billiga. De svenska utgivarna av magasinerna torde erhålla färdigt material från utlandet, vanligen USA. Detta material upptar endast bilderna och den svenska texten tillfogas här. Samma bilder kan på detta sätt gå till förläggare världen runt.

Serierna är numera knappast de värsta syndarna, när det gäller våld, sadism och kriminalitet, men genom att de i så oerhörd omfattning läses av barn, blir deras skadeverkningar kanske störst. På sista tiden har man även här i landet börjat publicera amerikanska krigsserier, som är ägnade att åter väcka till liv eller vidmakthålla det folkhat som kriget alstrade. Man torde inte kunna fördöma serien som art men önskvärt är att få fram serier med ett annat innehåll som bättre passar våra förhållanden. Att detta inte redan skett i större utsträckning torde hänga samman med det som ovan antytts. Seriekommittén vill framhålla värdet av att få fram svenska serier och anser det rent av vara ett samhällsintresse att detta sker.

Vi föreslår därför att från arvsfonden — eller annat håll — ställs medel till förfogande för en tävlan om inhemska serier — eller ännu hellre — en tävlan öppen för tecknare från alla de nordiska länderna. Detta skulle kunna leda till en interskandinavisk produktionslinje, eller en ännu vidare sådan, varigenom dessa serier lättare skulle kunna konkurrera med andra. En sådan tävlan skulle väcka till liv intresset för en fortsatt skandinavisk serieproduktion.

I motionen berörs även väckta förslag om en jury eller granskningsnämnd för mindervärdig litteratur. En sådan med i första hand en *positiv* uppgift kan även tänkas. Den kunde få till uppgift att granska publikationer avsedda för barn eller som i större utsträckning läses av barn och rekommendera de bättre av dessa, vilka då finge rätt att å omslaget hänvisa till denna rekommendation. Detta skulle bli av värde för föräldrar och andra, som finge en garanti för publikationens kvalitet. Nämndens verksamhet skulle alltså kunna jämföras med den som utövas av barnfilmjuryen. Nämnden kunde sortera under skolöverstyrelsen och utgöras av representanter utsedda av denna jämte representant för socialstyrelsen, Pressens rådgivande

nämnd, Seriekommittén m. fl. En sådan nämnd kunde även få till uppgift att fördela anslagna medel till barntidningar, arrangera här föreslagen pristävlan om serier etc. I Norge och flera andra länder finns nämnder av liknande slag, den norska sorterar under Statens folkupplysningsråd.

Seriekommittén vill även understryka värdet av att pressen animeras till medverkan för *god* barnläsning. Trots att vi för närvarande har en kvalitativt högtstående och kvantitativt mycket omfattande barnboksproduktion sysslar pressen i alltför ringa grad med denna. Det vore även av stort värde om tidningarna tog upp den mindervärdiga litteraturen till behandling, detta sker nu endast i sällsynta undantagsfall. Genom artiklar och bilder i pressen skulle föräldrarnas uppmärksamhet riktas på arten av litteratur som barnen hämningslöst konsumerar, om denna är de i de flesta fall totalt okunniga.

Vad här anförts om pressen, gäller även om såväl ljudradion som TV, vilka i alltför ringa grad sysslar med den utkommande barnlitteraturen. Särskilt TV torde ha stora möjligheter att göra intressanta program om barnböckerna.

Seriekommittén framhåller vidare de särskilt stora risker för påverkan av dålig litteratur som föreligger för barn och ungdom utan ordnade hemförhållanden eller med hem, där man är likgiltig för barnens läsning. Beträffande de i motionen föreslagna, restriktiva åtgärderna anför kommittén:

I första hand kommer frågan om censur genom en särskild nämnd eller jury. Mot kravet om censur står emellertid risken för att de inskränkningar i tryckfriheten censur skulle innebära, kunde få ödesdigra konsekvenser. Seriekommittén föreslår dock att det bör utredas om icke bestämmelserna om granskningsförfarandet kunde ges en sådan form att tryckfriheten icke i något avseende äventyrades. I detta sammanhang vill kommittén peka på att vår nuvarande lagstiftning på området redan innehåller vissa inskränkningar i medborgarens rätt att fritt yttra sig i tal och skrift och erinra om den filmcensur som finns. Utredningen bör omfatta de former av censur som redan införts i många västeuropeiska länder som England, Frankrike, Västtyskland och Österrike.

I samband med frågan om censur bör även utredas om inte den passus i det nya brottsbalksförslaget, till vilken det ofta hänvisats och som innebär inskränkning i rätten att till barn och ungdom distribuera vissa skrifter, kunde ges en sådan formulering att den blev ett verkligt hinder för spridning av skadlig litteratur till ungdom. Effekten av den sanering som kan åstadkommas genom Pressens rådgivande nämnd bör även bedömas.

Seriekommittén understöder kravet om att gällande bestämmelser om beslag av skrift som anses såra tukt, sedlighet och allmän anständighet mera konsekvent bör tillämpas, och att konfiskationsförfarandet blir sådant att det omöjliggör spridning av beslagtagna skrifter.

Även andra förslag till restriktiva åtgärder bör utredas. Ovan har framhållits att ett av skälen till att svenska barntidningar inte kan klara sig i konkurrens med de importerade seriemagasinen, är att dessa blir billigare genom sin internationella produktionslinje. Möjligheten att belägga dem med en importavgift eller tull bör därför utredas.

Utskottet

I utlåtande vid 1955 års riksdag, nr 8, över motion angående statliga åtgärder mot olämplig serielitteratur uttalade sig utskottet emot ett i motionen framfört förslag om en seriejury. Utskottet fann att gränserna för en sådan jury kompetensområde kunde riskeras bli flytande och dess verksamhet få karaktären av censur, vilket skulle strida emot den allmänna uppfattningen av tryckfrihetens innebörd. Utskottet erinrade om att i förslaget till brottsbalk såsom ny brottstyp upptagits spridande av förråande skrift eller bild bland barn och ungdom. I övrigt hänvisade utskottet till den bildnings- och upplysningsverksamhet i dessa frågor från statligt och enskilt håll som då pågick eller planerades. Om dessa vägar icke skulle visa sig effektiva, skulle man, anförde utskottet, framdeles kunna överväga ytterligare åtgärder.

Vid 1960 års riksdag hade utskottet till behandling motioner angående utredning i syfte att motverka spridningen av pornografiska tryckalster. I sitt utlåtande, nr 2, över motionerna förklarade utskottet bl. a. att det vore angeläget att frågan ägnades uppmärksamhet, särskilt då risk föreläge för skadliga verkningar bland barn och ungdom. Utskottet erinrade även i detta sammanhang om bestämmelserna i det väntade förslaget till brottsbalk och sade sig vidare förutsätta att de ansvariga myndigheterna skulle taga under övervägande ett skärpt utnyttjande av de medel — huvudsakligen åtal, beslag och konfiskation — som stode till förfogande, om tillståndet icke förbättrades. Utskottet ansåg också anledning finnas att på längre sikt knyta goda förhoppningar till Pressens rådgivande nämnds verksamhet. Enligt utskottets hemställan föranledde motionerna icke någon riksdagens åtgärd.

I föreliggande motion har framställts yrkande om utredning angående åtgärder i syfte att skydda barn och ungdom mot »osunda, förråande och moralupplösande» skrifter. Motionärerna avser med sådana skrifter närmast de ovan nämnda s. k. pornografiska tidskrifterna, serier med inslag av våld och sadism samt vissa s. k. deckarmagasin och pocket books m. m. med liknande innehåll.

Delade meningar kan naturligtvis råda om vidden av de skadeverkningar tryckalster av ifrågavarande art kan medföra för de unga. Såvitt utskottet kunnat finna torde utvecklingen under senare tid icke gått mot en förbättring av tillståndet. De sadistiska tendenserna inte minst i de magasin som vänder sig till barn och ungdom är påtagliga, och symptom har icke saknats på att ungdomen på ett olyckligt sätt påverkats av denna grova våldsmentalitet. Man bör heller icke bortse från den risk för smakförskämning hos de unga som den genomgående mycket dåliga litterära kvaliteten hos tryckalstren i fråga innebär. Enligt utskottets mening finnes anledning att med allvar se på det nuvarande läget, och denna uppfattning torde delas av en bred opinion.

När det gäller möjligheterna att ingripa mot dessa företeelser finner utskottet angeläget framhålla att åtgärder, som innebär avsteg från principerna för vår tryckfrihet icke bör ifrågasättas. Utskottet vill ånyo understryka möjligheterna att skärpa användningen av de medel som vår nuvarande lagstiftning erbjuder. Förslaget till brottsbalk behandlas nu av lagrådet. Den av utskottet tidigare omnämnda, nya brottstypen förutsätter att vederbörande försäljare har uppsåtligt syfte att sprida alster, som här är i fråga, bland de unga. Det kan ifrågasättas om icke delta lagrum borde utformas så att det ger vidgade möjligheter att ingripa mot den som tillhandahåller ungdomen dylika alster. Enligt vad utskottet erfarit är det också ofta svårt att med vår nuvarande strafflagstiftning företaga ingripanden som verkligen blir kännbara för de affärsintressen som ligger bakom utgivandet och spridningen av litteraturen och som visat sig kunna göra utomordentligt stora förtjänster på hanteringen. Utskottet anser åtgärder för åstadkommande av ökade möjligheter i detta hänseende förtjäna att övervägas. Enligt utskottets mening skulle åtgärder av ovan antydd art icke behöva komma i konflikt med grunderna för vår tryckfrihet.

Utskottet inser emellertid att man med skärpning av lagstiftningen och lagtillämpningen endast kan komma åt de mest flagranta fallen och att man icke härigenom kan nå roten till det onda. Härför kräves framför allt åtgärder av positiv art. Dessa bör syfta till bl. a. att hos de unga väcka och vidmakthålla förståelse för de anspråk på hänsynstagande till omgivningen som är oundgängliga i ett demokratiskt samhälle. Det är vidare av vikt att skapa intresse hos ungdomen för god litteratur och få den att inse mindervärdigheten hos de avarter som här är i fråga. I motionen ävensom i bl. a. Seriekommitténs ovan refererade yttrande har en rad förslag i sådan riktning framlagts, syftande till bl. a. att genom samarbete mellan skola och hem, radio, TV, tidningspress, ideella och religiösa organisationer och statliga myndigheter m. fl. verka för upplysning i dessa frågor och för att genom propaganda och på andra sätt stödja god barn- och ungdomslitteratur. Av 1960 års ungdomsupplysningskommitté har nyligen framlagts förslag till åtgärder som kan bli av betydelse för utvecklingen på detta område. Utskottet finner icke möjligt att nu taga ståndpunkt till de särskilda förslagen men vill allmänt framhålla vikten av att de krafter som är beredda att göra en insats i här angivna syfte erhåller ett helhjärtat stöd från det allmännas sida.

Såvitt utskottet kunnat finna råder oklarhet beträffande åtskilliga förhållanden på detta område. Sålunda är exempelvis kunskaperna om vilka intressen som ytterst profiterar på utgivning och spridning av tryckalstren och om vägarna för distributionen ofullständiga. Även i övrigt finnes behov av en kartläggning av området. Genom en utredning skulle man erhålla säkrare utgångspunkter för vidare överväganden beträffande såväl

eventuella ändringar eller tillägg i strafflagstiftningen som beträffande åtgärder av positiv art.

Utskottet kan visserligen icke i alla delar ansluta sig till de av motionärerna anförda synpunkterna. Som framgår av det ovan anförda finner utskottet dock behov föreligga av en utredning av förhållandena på förevarande område och av möjligheterna till åtgärder av olika slag. Utskottet har icke ansett nödvändigt att närmare precisera riktlinjer för en sådan utredning men förutsätter att av utskottet nu och i tidigare sammanhang framförda synpunkter i dessa frågor vinner beaktande i utredningsarbetet. Utskottet får sålunda hemställa,

att riksdagen i anledning av motion II: 441 i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om en utredning angående sådana skrifter som avses i motionen och om åtgärder mot skadliga verkningar för barn och ungdom av dessa skrifter.

Stockholm den 21 mars 1961

På allmänna beredningsutskottets vägnar:

NANCY ERIKSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Möller, Nestrup, Sörlin, Axel Emanuel Andersson, Uno Olofsson, Lars Larsson, Stefanson*, Hellebladh, Tage Johansson, Schött, Anton Larsson*;

från andra kammaren: fru Eriksson i Stockholm, herrar Dickson, Svensson i Kungälv, fru Thunvall, herrar Nilsson i Bästekille, Lundmark*, Björkänge, Haglund, Keijer, Börjesson i Glömminge, fröken Andersson i Lerum, herr Källstad.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar Möller Sörlin, Lars Larsson, Hellebladh, Tage Johansson och Haglund, vilka ansett att utskottets utlåtande bort ha följande lydelse:

I — — — (= utskottet) — — — åtgärder.
Vid — — — (= utskottet) — — — åtgärd.
I — — — (= utskottet) — — — innehåll.

Som motionärerna påpekar har denna fråga, utöver de tillfällen som ovan nämns, flera gånger varit föremål för riksdagens behandling. Krav på utredning har därvid framförts, antingen omfattande enbart s. k. pornografiska skrifter eller också tidskrifter som anses ha förråande eller moralupplösande innehåll, såsom detektivmagasin, serietidningar o. d.

Riksdagen har emellertid inte vid något tillfälle ansett sig böra tillstyrka särskild utredning om åtgärder mot dessa tidskrifter. Skälen till denna hållning har, som framgått av utskottsutlåtanden och riksdagsdebatter, inte varit ointresse att komma till rätta med denna art av tidskrifter, utan fastmer de praktiska och principiella svårigheterna att genom lagstiftning och förbud nå effektiva resultat, utan att mer eller mindre inskränka gällande tryck- och yttrandefrihet.

Utskottet anser att i motion II: 441 inte anförts några nya omständigheter som föranleder utskottet att frångå sin i fjol intagna ståndpunkt (allmänna beredningsutskottets utlåtande nr 2) och kan därför inte tillstyrka särskild utredning.

Utskottet delar emellertid motionärernas mening att det är otillfredsställande att dessa tidskrifter sprids i stora upplagor. De präglas ofta av våldsmentalitet och sadism, och ehuru deras verkningar på läsarna inte kan med någon säkerhet bedömas, är det inte uteslutet att de, särskilt på unga sinnen, kan verka förråande och smakförskämmande.

De i motionen berörda frågorna kan sägas vara reflexer av djupare ligande problem som hör samman med kulturmönster, idealbildning och uppfostran till en högre nivå av smak och stil.

Utskottet anser bästa medlen att komma till rätta med dessa problem vara en fri opinionsbildning, uppfostran inom skolans och kulturarbetets ram, vidare den självsanerande verksamhet som bedrivs genom pressens rådgivande nämnd samt de möjligheter lagstiftningen ger myndigheterna.

Beträffande de senare vill utskottet erinra om det interpellationssvar justitieministern den 29 november 1960 gav i andra kammaren om eventuella åtgärder mot s. k. pornografiska tidskrifter. Justitieministern betonade det otillfredsställande i att dessa skrifter sprids och säljs i vårt land, men med hänsyn till den vidsträckta yttrandefrihet vi upprätthåller och som vi anser vara av omistligt värde är möjligheterna att genom lagstiftning och rättsliga ingripanden motverka denna förteelse begränsade. Åtal och konfiskation brukar tillgripas endast i mycket grova fall, varvid särskilt beaktas om framställningen har sadistisk eller på annat sätt abnorm eller förråande karaktär. Justitieministern upplyste vidare om att vid utarbetandet av det förslag till brottsbalk som snart skall föreläggas riksdagen »har övervägts att utvidga straffbestämmelserna så att ingripande åtalsvägen skulle kunna ske även mot sådana framställningar av denna karaktär, som ej har samband med sexuella förhållanden, något som icke torde vara möjligt för närvarande. Vid remiss till lagrådet av ifrågavarande

del av brottsbalksförslaget anförde emellertid min företrädare i ämbetet, att en sådan utvidgning skulle kunna föranleda alltför starka inskränkningar i tryck- och yttrandefriheten. Denna tanke har därför ej ansetts kunna fullföljas i vidare mån än såvitt angår spridning av olämpliga alster bland barn och ungdom. I förslaget har sålunda upptagits en bestämmelse om straff för den som bland barn och ungdom sprider skrift eller bild, som genom sitt innehåll kan verka förråande eller eljest medföra allvarlig fara för de ungas sedliga fostran», yttrade justitieministern.

Han meddelade vidare vid samma tillfälle att som följd av uppvaktning av företrädare för kristna samfund har frågan om en reform av konfiskationsförfarandet överlämnats till den 1960 tillsatta offentlighetskommittén för övervägande.

Justitieministern framhöll att de ifrågavarande skrifterna är föremål för ständig och noggrann uppmärksamhet vid den granskning som kontinuerligt sker enligt tryckfrihetsförordningen. Han betonade att det är mycket svårt att domstolsvägen komma till rätta med missförhållanden på detta område.

Utskottet delar denna uppfattning och understryker åter att den starkaste tonvikten måste läggas på positiva åtgärder, på upplysning och fri opinionsbildning för att komma till rätta med de företeelser motionen framhåller.

Utskottet har konstaterat den ökade aktiviteten för självsanering som utvecklas inom pressens rådgivande nämnd och understryker sitt uttalande i fjol, att man på längre sikt har anledning knyta goda förhoppningar till denna verksamhet.

Andra positiva åtgärder bör kunna vidtagas. Det i fjol upprättade statens ungdomsråd, som i vidaste mån har ungdomsvården som arbetsuppgift, bör ha möjlighet att ta upp dessa frågor och bidra till upplysning och opinionsbildning kring dem. Ovan refererade yttrande av seriekommittén inrymmer en rad förslag, syftande till samarbete mellan hem och skola, radio, TV, tidningspress, ideella och religiösa organisationer och statliga myndigheter, bl. a. för att på allt sätt stödja god barn- och ungdomslitteratur. Statens ungdomsråd torde som samarbetsorgan inom ungdomsvården kunna pröva sådana uppslag och ta värdefulla initiativ.

En positiv åtgärd i linje härmed är den stora upplysningskampanj i ungdomsfrågor, vartill Kungl. Maj:t i proposition nr 104 till årets riksdag begärt anslag om 600 000 kr. Kampanjen förutsättes ske under hösten i bred samverkan med hem, skola, barnavård, massmedia osv. I denna upplysningskampanj borde även den undermåliga tidskriftsflora motionärerna åsyftar kunna belysas som led i en långsiktig, smakförhöjande opinionsbildning bland unga och äldre.

Som framgår av ovanstående är de frågor motionen berör föremål för uppmärksamhet på skilda sätt. Det nybildade statens ungdomsråd har där-

jämte möjlighet att ta andra initiativ och verka för de syften motionen vill främja. Att härutöver tillsätta en särskild utredning finner utskottet inte behövt, varför utskottet får hemställa,

att motionen II: 441 måtte anses besvarad med vad ovan anförts.